

Навсѣкжде е постлана хубава, бѣла покривка. Такава то не е виждало никждѣ, — даже на сънъ.

Изправи челце и загледа нагоре. — Господи, що ли е това? — Синьо, синьо додето ти очи виждатъ. А каква ли е тази златна топка дето плава тамъ? Какъ блѣсти! И колко сладко милва! Хубаво ще се живѣе тукъ.

Кокичето се усмихна и радостно въздъхна. То дълго се радва на топлото слънце. Но по едно време се стрѣсна и запита:

— А кжде ли сж моитѣ сестрички?

Сестри, дружки мои, де сте?

Слуша... Никой се не обажда. Почва да го обзема страхъ. А и слънцето вече е на зелѣзъ.

Студени трѣпки пропѣлзватъ по малкото кокиченце. Настѣпва и тъмнината.

Разнася се страшенъ гласъ:

— Вввв!... Вввв!...

Малкото кокиченце се разтрепера цѣло и се запревива.

— О-о-хъ! Сту-де-но!

То си спомни дебелото, топличко юрганче, веселитѣ закачки на своитѣ сестрички и му стана мжно, мжно. Наведе главичка и заплака:

— Защо, защо излѣзохъ толкозъ рано? А сега не мога вече да се върна. Отвѣтре е заключено и нѣма кой да ми отвори. Сестричкитѣ ми спятъ...

Стана съвсемъ тъмно и още по студено.

Отъ небето затрепкаха свѣтли очички, но тѣ не топлѣха. Кокичето наведе главичка и се спотаи...

Когато съмна лицето му бѣ пожълтѣло, очичкитѣ затворени. То не дочака утреннитѣ милувки на слънцето...

Поспаланчо.